

holdene har formet sig i de forløbne Aar, man har indført Tvang og Tvangsstyre, og hvad har det fremkaldt? Det har fremkaldt Dyrtdid, og det har bevirket, at ingen har kunnet disponere. Nu siger man, at det eneste, der kan redde os ud af den nuværende Misère, er Arbejde og Produktion. Men man kan ikke komme udenom, at det er hele det omtalte Tvangsstyre, som — naturligvis i Forbindelse med alle de andre af Krigssituationen skabte Vanskeligheder — har bragt os længere og længere bort fra at producere det, som skulde holde vort Land oppe.

Ingen af de Medlemmer, der har talt, heller ikke det ærede Medlem fra Rønne, har givet nogen som helst anden Anvisning end denne, at vi skulde forøge vor Produktion og navnlig den, som egner sig for Udførsel, og man har da ikke kunnet pege paa nogen anden Produktion, som betød noget, end den danske Landbrugsproduktion. Naar det danske Landbrug med Bekymringer har set paa dette Lovforslag, er det velbegrundet, thi man maatte nære Frygt for, at man vilde komme ind under Tvangsforanstaltninger, som, selv om det paa Forhaand blev lovet, at de ikke skulde være dybt indgribende, dog kunde komme til at genere i allerhøjeste Grad. Det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) har Ret i, at de Dispositioner, der skal træffes fra Landbrugets Side, gælder ikke alene Nuet, men maa gælde Aar, for at der kan opnaas det Udbytte, som alle ønsker og haaber, og som alene kan bringe os paa Fode igen.

Det Tvangsstyre, vi har staaet under indtil nu, ogsaa i dette Aar og navnlig i forrige Halvaar, har skadet det danske Landbrug ganske overordentlig. Hvis Forholdene havde ligget saaledes, at man havde kunnet disponere med nogenlunde Frihed og Tryghed med Hensyn til Indførselen af Foderstoffer i afvigte Forsommer, kunde man have købt til overordentlig billige Priser, og der kunde have fundet en Indførsel Sted til stor Gavn for Produktionen i det danske Landbrug. Men saa indrettede man Foderstofcentralen, og ingen turde foretage sig noget, fordi ingen vidste, hvorledes denne Foder- eller Majscentral vilde komme til at virke. At dette har skadet det danske Landbrug for mange Millioner Kroner, er min Overbevisning, og det har sikkert ogsaa skadet det danske Folk i al Almindelighed. Det er ikke uden Grund, man har næret Bekymring for en Tilstand, under hvilken

man skal have Anvisning fraoven for at disponere med Hensyn til disse Forhold og samtidig skal nære Frygt for, at man, naar man endelig kommer til at producere, staar overfor dette, at en anden da kan lægge sig ganske umotiveret i Vejen og sige: Vel har I produceret, og I har gjort det saa godt, I kunde, men nu bestemmer vi, at jeres Eksport skal standse.

Jeg glæder mig derfor ved, at dette Lovforslag, saa vidt jeg kan skønne efter de faldne Udtalelser, er dødsdømt. Jeg lagde vel Mærke til, at det ærede Medlem fra Rønne udtalte: Inden vi slutter, kommer det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) og jeg nok til en Overenskomst, og det bliver omtrent ud fra det Standpunkt, jeg har indtaget. Jeg er ganske overbevist om, at det vil det ærede Medlem fra Rønne ikke opnaa. I den Tale, det ærede Medlem holdt, og i hvilken han priste den danske Bondestands Indsats i vort offentlige Liv, udtalte han: Det har de gjort, fordi de fik deres Frihed. Men det er ikke andet end Frihed, den danske Bondestand forlanger for i dette Øjeblik at udvikle sine Kræfter, som den har gjort det tidligere. Faar den danske Bondestand denne Frihed, klarer den sig nok og udfører den Mission, den har at udføre for sig selv og Folket, nemlig at producere det, som skal til for at holde Landets Forhold i god Gang, ogsaa med Hensyn til Valutakursen. Alle Tvangsforanstaltninger og alt, hvad Valutaraadet hidtil har opstillet, har, saa vidt jeg kan se, ikke ført os et eneste Hanefjed frem imod Løsningen af dette Spørgsmaal, og det tror jeg heller ikke vil ske i Fremtiden.

Kan der opnaas noget ved, at der udstedes Forbud mod Indførsel af enkelte Varer, som er rene og skære Luksusvarer og ikke hører med til det daglige Livs Fornødenheder, saaledes at disse ikke fordyres ved Foranstaltningen, medens vi samtidig faar Frihed til at producere for ogsaa ad den Vej at hæve Valutakursen, saa er der vist ikke en eneste, heller ikke paa Landet, som har noget imod saadanne særlige Forbud. Det, man kræver der udefra, er Frihed til at arbejde uden Tvang fraoven og uden at møde Modstand fra andre Samfundslag.

Ud fra den Overbevisning, at Lovforslaget er dødsdømt, kan jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Ulrich: Jeg skal følge den Henstilling, der kom fra den højtærede Formand, og gøre mine Bemærkninger saa kortfat-